

banke „Slovenije“, ravno vse to naj nam bo znamenje, da je naša domoljubna, naša sveta dolžnost, ohraniti si, kar smo si do sedaj sezidali. Niti eden izmed nas ne sme opešati, niti eden naših zavodov ne sme se prepustiti tujcem. Poslednje nam žalibog preti, ako zanemarimo pospeševati bankino podvzetje. Če se nobeden domorodec, ki ima koliko kaj upljiva med svojimi rojaki, dela ne boji, da se oziroma mala svota 30 fl. na delnico kmalu vplača, da se poslopja, življenje, žetev i. t. d. edino le pri „Sloveniji“ zavaruje, da se ves denar, katerega narod v ta namen potroši tujcem v žep, zbere le v naši banki, potem je brzo vsa zguba zopet pridobljena, in Slovenci bomo ponosno gledali na zavod, katerega smo si lastnim trudom, lastnim pogumom postavili. Tedaj mili rojaki, zbudite se iz svojih premišljevanj; banka stoji na trdnih podlagah, le moralčne in materialne podpore domačinov ji je treba! Sezimo ji pod roke, odvrnimo od nje sramoto, da propade! Čast za nas, če ji pomagamo; postopajmo toraj vsi za enega eden za vse!“

Dopisi.

Maribor 7. sept. („Gut Heil!“ Gasilci so tu!) Je to direndaj v Mariboru bil! V nedeljo jutro ob 6. uri se je začelo po mestu bobnati in muzicirati, da so kar šipe žvenkljale. Ob 9. uri so se na velikem trgu pričakovali zastopniki gasilcev iz štajerskega in sosednjih dežel, dospeli so pa od kolodvora še le po 10 uri. „Gut Heil!“ „Hoch!“ zdaj so tu. Spremljevali od 3 band: mariborske železniške, mestne in ptujske, korakali so v dolgi rajdi pred mestno hišo. Pred vsakim oddelkom šel je fant z drogom, na katerem je bilo napisano ime sledečega oddelka. Šteli smo jih kakih 70 iz štajerskega, Ogerskega, Hrvatskega, Kranjskega, Koroškega, celo iz Dunaja. — Iz vseh oken sipali so se šopki nad pogumne junake gasilce. —

Pred mestno hišo sprejel jih je zbor pevcev in pevkinj, potem pa župan z nagovorom, v katerem je pa po nesreči obtičal, da ga je moral iz rokopisa nadaljevati. Govoril je tudi načelnik vseh štajerskih gasilcev inženir Hueber z Gradca, slednjič glavar mariborskih, g. Janžič. Popoldne je bila produkcija mariborskih gasilcev zunaj pri kadetskem zavodu (zdaj kasarna), ter so Mariboržani svojo spretnost v rabi gasilnih priprav v občno zadovoljnost pokazali. Vstopnice v obzidje stale so 20 kr., ljudstva vseh stanov se je vse trlo. Po noči — se ve da — bilo je lušno po gostilnicah, vrisk in šunder do belega dne je kazal, da so bili gasilci prav židane volje.

Pri Götzovi pivarni, poglobitni „kneipi“, so bile razstavljene gasilne priprave: brizgalnice, lestvice, vrvje, čelade, obleka itd. Razstavljalci bili

so z Dunaja, Gradca, Maribora, Ljubljane, celó z Lipsije na Nemškem. Med vsemi odlikoval se je po ličnosti, porabnosti, nizki ceni in številu razstavljenih stvari najbolj Slovenec, g. Alb. Samasa z Ljubljane. Razstavil je med drugim sesalke (pumpe) na vozičkih, ki so — ene za pretakanje vina (160 gld.), — druge pa za zajemane gnojnice in ob enem za gašenje in tudi škropljenje vrtov (100 gld.)

V ponedeljek predpoldne je bil razgovor o gasilnem poslu v kazini, popoldne so se razstavljeni stroji poskušali. Drugo leto se snidejo v Ljubnem.

To vse bi bilo prav in v redu; tudi temu ni kaj oporekati, da je po ulicah — zraven štajerskih in cesarskih zastav — mnogo nemških trobojnic razobešenih bilo; nedolžno igračo lahko Nemcem prepuščamo. Bolj žalostno je, da mnogo rojenih Slovencev še toliko poguma nima, da bi ob tacih prilikah razprostirali slovanski prapor, ki ima najvišje dovoljenje cesarja Ferdinanda od l. 1848, ter se rajši med nemčurje štilijo z — nemškimi trobojnicami! Sram vas bodi, strahopetni figamožje! — Najbolj žalostna in ostre graje vredna pa je bila nespodobnost, da ne rečemo grdo izdajalstvo, da je eden sprednjih zastavničarjev na konju nosil veliko zastavo z napisom: „Es lebe das geeinigte Deutschland!“ Avstrijanci imamo premnogo drugih želja, da jih odkrivamo, če že hočemo politkovati. Kaj je pa imel IV. „Gautag“ štajerskih gasilcev z „geeinigtem Deutschland“ opraviti, ne vemo; domoljubnemu Avstrijancu se tako ostudno bismarkovstvo naravnoč gabi. Večer poprej je ta neumna prusačka cunja visela že z mestne hiše doli, pa so jo vendar bili skrili.

Ob koncu še je omeniti dveh nesreč, ki ste se ob tej priliki pripetile: Na kolodvoru se je krojaški mojster Gebauer ob šinah spodtaknil in si nogo ulomil; v graškem predmestju je pa „fiaker“ nekega človeka povozil in poškodoval.

Iz mariborske okolice, 5. sept. (Gosp. dohtarju Jugu v preudarek). Po besedah „Gosp.“ št. 36 od 3. sept. je rekel gosp. dohtar Jug v pričo ptujskih „fortšritlarjev“, da duhovniki v cerkvi za svoj žep milošino pobirajo. Če se je gosp. dohtar kdaj vrezal, se je gotovo pri teh svojih besedah, kajti pisatelj dobro ve, da duhovniki ne pobirajo v cerkvi za se milošine, ampak za cerkev, za reveže in večkrat tudi za tiste ljudi, za ktere bi imel gosp. Jug skrbeti, česar pa ne stori. Pred nekaj dnevi namreč je prišel sem v mariborsko okolico k duhovnikom tisti uradnik alj kaj je že, beračit, ki je bil s svojo ženo in z gosp. dohtarjem v znani, za gosp. Juga jako sramotni proces zapleten, v katerem so gosp. dohtarja celjski porotniki za krivega spoznali, da je moral več stotnjakov plačati. Tisti uradnik je svoje beračenje s tem opravičeval, da ne more živeti, ker nima dovolj podpore. Menimo torej, da bi

gosp. dohtar pametneje ravnal, ako bi, namesto da po nemškutarsko — liberalnih „fortšritlarskih“ shodih proti duhovnikom hujška, onega moža v svoje varstvo vzel, ker je imel že njegovo ženo pri sebi, ter bi mu naj v svoji dva nadstropja visoki hiši, kakor si njo izmed 100 duhovnikov težko eden postavi, stanovanje in živeža preskrbel, da bi revežu ne bilo treba na duhovske duri trkat hoditi ter milošine za se in morebiti še za svojo ženo nabirati, ki je bila in je menda še zdaj Jugova „Wirtschafterinn“ in „Wäscherinn.“

Iz Slovegradca 7. sept. -u- Sad nove čre se čem dalje bolj v prijazni obliki prikazuje. Včeraj popoldan pride okoli štirih g. Eduard Floderer, — po svojem potnem listu, danem od policijskega ravnateljstva v Bernu (Brün) dné 3. sept. 1872 pod številom 251, glediščini igralec in glasovirov ubiratelj, — po cesti iz spodnjega Drauburga proti Slovegradcu do Friznikove gostilnice tik g. vitez Naredi-jeve tovarne. Da se okrepča, stopi v gostilnico, se vsede čisto mirno pri vratih k mizi, pri kateri je že nekaj kmetov sedelo, in si pusti pol maselca vina prinesiti. Pri drugi mizi je sedel neki Polak, kurivec (Heizer) v Naredi-jevi tovarni, s Puhmanom in z nekaterimi drugimi tovarnskimi delalci. Ko Polak g. Floderer-ja, ki je po navadi glediščinih igralcev čisto obrt ter nosi črni zavrata in dolgo suknjo bolj temne barve, zagleda, se zadere: „Was will denn der Saupfaff? den Lumpen soll man niederschlagen!“ („kaj pa hoče ta svinski far, lumpa bi morali pobiti!“) —

Na to so začeli duhovski stan zasramujočo pesem peti, čije besede slišati bi vsakega, ki še ima le količkaj čuta sramožljivosti v sebi, sram bilo. Med petjem se je Polak večkrat proti Floderer-ju obrnil, ga je hotel s očmi prebosti in je pred njega plaval, mislé, da je duhovnik. Ko nesramno pesem spojó, so se delali, kakor da bi hoteli Floderer-ja popasti; Floderer torej spiše svoje vino in reče zasramovalcem duhovskega stana: „Zdaj ste se pa zmotili, kajti jaz nisem duhovnik, ampak glediščini igralec.“ To izgovori in hoče mirno oditi; pa Polak ga prime za vrat, Pahman mu pa pot zaleže, in oba začneta vpiti: „Ti si far! dol žnjim! pobijmo ga!“ — Zdaj prileti hišni gospodar in g. Vahač iz Slovegradca, ki je tudi v gostilnici pil, in začneta tujca brniti; pa Pahman se Vahaču vendar izdere, in mahne z nožem po glavi Floderer-jevi, ta pa nož z roko pristrže in si prste rani, nož pa odleti, da je Floderer-ja samo v kotu desnega očesa ranil. Kri se mu po licu vlije, gospodar prinese vode, začnejo ga umivati, dokler mu krvi ne ustavi. Ko hoče Floderer oditi, ga posvari neki fantek, rekoč: „nikar ne hodite, kajti Pahman je rekel, da vas bode po potu zaklal.“ — Črez nekoliko časa se vendar Floderer odpravi, pride v mesto in toži najpoprej pri žandarmariji, danes pa pri sodniji. — Rekel je, da je velik del Avstrije in nemških

držav v enaki obleki prehodil, da se mu pa kaj takega še vendar ni nikdar prigodilo.

To je nasledek vednega hujškanja nesramnih liberalnih časnikov zoper duhovski stan! Floderer sicer ni duhovnik, pa ta drhal ga je imela za duhovnika, in ga je kot duhovnika zasramovala in ranila. Iz tega pa sledi moder nauk: „Ne mešaj se kot duhovnik med sprideno drhal!“ Ker se pa glediščinemu igralcu brez brade pripeti, da ga za duhovnika imajo in začno nože brusiti, utegne tudi pri nas skoro biti potrebno, da se duhovnik tako nosi, da ga nihče poznal ne bo. Do tega nas dovede „nemška kultura“, čije jedro je — surovi materializem, ki ga poklada nemško novinarstvo dan na dan našim „omikanim“ nemčurjem, ki imajo privilegijo, da jih vse na rokah nosi.

Da se vrnem k Flodererju z dolgo suknjo, prišedšemu iz Koroškega, kakor pravi, bi bilo res želeti, da kateri naših prijateljev na Koroškem pové, če kaj o tem človeku z dolgo suknjo in golo brado ve.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Poleg družih političnih vprašanj, ki še niso rešene, vrnilo se je novo vprašanje zastran topov ali kanon, katerih naši armadi manjka. Pri Novem Dunaji so namreč poskusili naše bronaste topove s sprednjim nabojem in pa Kruppove jeklene topove z nabojem od zadej, in pokazalo se je, da so ti petkrat boljše od naših dosedanjih. Kruppovi izdelujejo se na Pruskem, in nemška armada jih že ima mnogo; vsled tega bo Avstrija primorana, za veliko milijonov si jih omisliti, da se bo meriti mogla z prusačko Nemčijo, ako nas — avstrijski prusaki v boj z Nemčijo zapletejo, kar je lahko mogoče. —

Česko. V nedeljo o 1/2 5. uri došel je cesar in kralj v Prago. Vsi kolodvori po Českem bili so krasno okinčani, na postajah in ob železnici pozdravljale so neštivilne trupe ljudstva svojega vladarja. Praški župan pozdravil je v českem govoru kralja in končal v nemški besedi: „Bog blagoslovi Vaše veličanstvo!“ Cesar odgovoril je česki in končal nemški. Ob 8. uri bila je vpricho cesarja česka gledišna igra, potem razgled sijajno razsvetljene Prage. — Od ministrov sta le vojna ministra v Pragi bila.

Kranjsko. Pri ljubljanski mestni volitvi v dež. zbor 7. t. m. dobil je ustavaški nemškutarski kandidat Schrei 427 glasov proti mladostovskemu dru. Moše-tu, ki je imel le 135 glasov. Udeležila se ni polovica volilcev. „Nar.“ pravi, da „duhovni volilci niso prišli k volitvi in da se je med narodnimi volilci kazala velika mlačnost in razpad.“ Ko bi „mladim“ mogoče bilo mirno svojo vest spraševati, bi morebiti